

הענינים, שהם שבעים מרצון ולא מתוקן אצל רב. שלשה - שבחות פומת את יוך, זהו חוק לאותנו מקום, ובפתחת יוך יוצא רצון ושבע לפל.

עוד קצת למדנו, שאינו אלא פעמים בשכיל מזון ופרנסה בכל יום, שאלו חיוב על האדם. ואם אמר יותר, לא בכלל חובה הוא, אלא בשכיל שבח תוך תשבחות של זמירות דוד המלך. (שוייא קידוש להקדוש ברוך הוא ומברך ושבעים מרכז, ועל זה אין חיוב הוא אלא פעמים ביום, ושבח הוא לקדושים ברוך הוא לחת לו זמירות של דוד המלך מה הטעם? משום שפרנסה לא ראוי לשאל, רק לאחר התפללה ופרשת רבונו. המלך יاقل בתחלתו, ואחר כך יאכלו עבדיו).

זהו שבחות, (שיר השירים ח) באתי לגני אהתי כליה [וגו] אכלתי עיר עט דבשיהם שחתתי עני עם חלב, אחר כך אכלו רעים. אכלתי עיר - זו תפלה מישב. עם דבש - זו קריית שמע. אכלתי עיר - זו תפלה מישב, אותו עיר לבנון, יוצר אור (משתיטים) והאופניים וחיות המקדש (כלם קודשים), כל אלה נקראים עיר עציים ונאכבים שבו. עם דבש - זו קריית שמע, שהיא מתקנות הפל, בכמה צופים ומתוקים. שהתרו עני - זו תפלה מעמד, מה טוב (משקה) של יין עליון המשפר, וזה בשלש ברכות ראשונות. עם חלב - אלה אומן שלש ברכות אחרונות, וככללים אלו באלו. עד כאן מأكل המלך. לאחר שأكل המלך - אכלו רעים למעלה, שתו ושברו דודים למיטה.

ולבן אין חיוב של מזון אלא לאחר התפללה. בתפלת מנחה בעודangan אין מלפआ נהיין, יימא תהלה (בערבית) לפני התפללה. מה הטעם? משום שעדר שלא נמצא דין קשה בעולם, בעוד שפני המלך

דא תוקפא לה היא אטר, ובפתחה דיידי, נפקא רצון ושבע לא כלא.

הו כי אולי פנאנ, שלא איה אלא תרי זמיגי, בגין מזונא ופרנסה בכל יומה. דאלין חיובא על בר נש. וαι אמר יתר, לאו בגין חובה איהו, אלא בגין שבחא גו תשבחן דזמירות דוד מלפआ. (ס"א גנטיך ודיי קורושא בריך הווא ובריך ושבעים מרצון ועל ריא לאו חובה הווא אלא תרי ומני ביושא ושבחא איהו לקורושא בריך הווא לחת לו זמירות דוד מלפआ מי טעמא. בגין דפרנסה לא חזי למשאל אלא בתר צלotta ופרנסה דמאריה. מלפआ יכול בקדmittא ולברר ייכלון עבדוי).

הרא הוא דכתיב, (שיר השירים ח) באתי לגני אהתי כליה אכלתי עיר עם דבש שחתתי עני עם חלב, לברר אכלו רעים. אכלתי עיר, דא צלotta דמיושב. עם דבש דא קריית שמע. אכלתי עיר דא צלotta דמיושב, ההוא יער (דרכ' כ"ב לבנון, יוצר אור (ס"א משרות) ויה אופנים וחיות הקדש, (כלם קושיט) כל הגני אקרון יער אילגין וניצבין דביה. עם דבש דא קריית שמע, דאייהו מתיקו דכלא, בכמה צופין ומתקין.

שתייה עני, דא צלotta, דמעומד, מטייבו (ס"א שישבי) דיננא עלאה דאתנטר. ודא בשלש ברכות ראשונות. עם חלב, אלין איינז שלש ברכות אחרונות, ואהכלילן אלין באליין. עד בען מיכלא מלפआ. לברר דאכל מלפआ, אכלו רעים לעילא, שתו ושברו דודים למתא.

על דא לית חיובא דמזונא אלא לברר צלotta. בצלotta דמנחה (בעוט) קודם צלotta מאוי טעמא. בגין דעד לא אשתח דינא קשייא, בעודangan אין מלפआ נהיין, יימא תהלה (בערבית) לפני התפללה. מה הטעם? משום שעדר שלא נמצא דין קשה בעולם, בעוד שפני המלך